

о. Прѣдобрата деля, която прѣзъ всичкото врѣмелно избѣгваше разговоръ по тая тема и сама очевидно много страдаше, прѣдназливо отвори дума за цѣлестобразното му отдалечаване.

При други обстоятелства неговото самолюбие и честолюбие биха се възмутили при такова поставяне на работата, сега обаче той чувствуваше безпрѣдѣлна тегота и искаше само едно: да се скрие съ своя позоръ на нѣкое мѣсто, дѣто да не може да го вижда нито едно човѣшко око.

Въ такова настроение се срѣщна той веднѣжъ лице съ лице съ баща си.

Баща му бѣ дошълъ да се разправа за разбунтуванитѣ свои селяни, ала намѣри всички врати затворени. Той бѣ до нѣмай-кадѣ разгнѣвенъ, цѣлото му сжщество, сѣкашъ, треперѣше отъ гнѣвъ и отчаяна упоритостъ. При вида на малката прѣгърбена фигура съ сини, пламенни очи върху едно червено и подуто лице, Болеслава пакъ го обзе прѣдишниятъ дѣтски страхъ. Той си събра силитѣ, но не можа да изкаже страшния за него въпросъ.

— Тате, истина ли е това, което хората...

Въ сивитѣ очи свѣтна пламъкътъ на дивото подозрѣние.

— Е-е! Какво разказватъ хората?

— Че ти си прѣвелъ французитѣ прѣзъ Котешката пѣтека.

— Ами ако е така, пиленце? Ако азъ съмъ искалъ да отиѣтя на тие подледи за нещастния полски народъ? Падаше имъ се на тие подли, лакейски души великиятъ Наполеонъ да ги разбие до кракъ. Защо си втренилъ тъй очитѣ си въ мене, глупакъ! Азъ изпълнихъ светия, човѣшкия си дългъ. Обкованитѣ въ вериги ме молѣха: спаси ни, спаси ни! — Азъ не можехъ да ги спася, тога не бѣше работа за моитѣ сили, но азъ можехъ да помогна на оногова, който лети по Европа като ангелъ отмѣстителъ,